

ЈАНУАРИ
2024

УЧИЛИШТЕН
МАГАЗИН
ГОДИНА I
БРОЈ 6

СОУ „ЈОСИФ ЈОСИФОВСКИ“
ГЕВГЕЛИЈА

ЈОСКА

РЕДАКЦИЈА

УРЕДНИК

**МЕДИУМСКИ КЛУБ „ЈОСКА“
ЗА КЛУБ „ЈОСКА“: ТОНИ АВРАМОВ**

ЗАМЕНИК - УРЕДНИЦИ

**ЃОРГИ НОВАКОВСКИ
ВЕРИЦА МАРКОВСКА
ДАНЧЕ НИКОЛОВА**

ФОТОГРАФИЈА

**АНДРЕЈ ДИМОВ
ИВАНА ГРУЈИЌ
МАРИЈА МАЧУКОВА**

**ТЕХНИЧКА ПОДДРШКА
ГОРАН МАНЕВ**

НОВИНАРИ

**АЊА ПОП-КОСТОВА
БЛАГИЦА СТУПАР
СТЕФАНИЈА МАРКОВА
АНДОН МАЏУНКОВ
ВИОЛЕТА ЧУГУНЦАЛИЕВА
МАРИЈА АТАНАСОВА
БИЛЈАНА КАДИЕВА
НАТАША СТОЈКОВСКА
МАГДАЛЕНА ШУКЛЕВА
ЛЕАНА ЈАНКОВСКА
ЈОВАНА ДИЧЕВА
АНГЕЛА ИВАНОВА
СИМОНА ДИЧЕВА
МИХАЕЛА КАРАИВАНОВА
АНАСТАСИЈА АТАНАСОВА
ЈОВАН ГРОЗДАНОВ
АНГЕЛА ЈАНЕВСКА
НИКОЛА ЈАНКОВСКИ
ТИЈАНА ГОЦКОВА
СНЕЖАНА ТАСЕВА
СОФИЈА СТОЈАНОВА
НИКОЛА ЧАКАРОВ
МАРИЈА МАЧУКОВА
АНГЕЛ АЕВСКИ
АНГЕЛА КОСТАДИНОВА**

СОДРЖИНА

- 4 **Стево Ѓоргиев:** Вистинската убавина на науката
- 6 **Васил Зафирчев:** На сцената ја сакам пробата...
- 10 **Андреја Ѓоргиески - Андреј:** ДНК
- 12 **Роберто Навали:** Целта ми е да ја наградам публиката
- 14 **Емра Куртишова Стојанова:** Уште од дете го сакав театарот
- 18 **Ивона Јо:** Внатрешното чувство ми е најголема мотивација
- 20 **Дејан Малзарков:** Вистинскиот успех е радоста во креирањето

Стево Ѓоргиев - дипломиран
математичар на теориска
математика и инженер по
математичка економија

Вистинската убавина на науката

Ангел Аевски

Ангел: Како ги поминавте средношколските денови во нашето училиште?

Стево: На деновите поминати во моето училиште, јас така милувам да си го нарекувам, се сеќавам со задоволство. Деновите беа исполнети со голем број активности во функција на воспитно-образовната дејност и со голем број воннаставни активности. Според мене, тоа е училиштето кое на секој би му го препорачал и би му посакал да се образува. Местото каде што теоријата и праксата одат рака под рака, што беше од огромна помош во моето понатамошно образование. Иако понекогаш имав чувство како да сум во трка со времето, сепак напорната работа вроди со плод. После поминати десет години по напуштањето на училишните клупи на моето училиште, кога и да стапам во контакт со моите професори и соученици, со голема радост си се навраќаме на убавите спомени кои си ги чуваме во себе од тие денови.

Ангел: Кога ја засакавте математиката?

Стево: Уф, ова колку и да изгледа лесно, за мене е тешко прашање. Па, не знам, можеби отсекогаш, а можеби од некогаш. Ако треба да посочам главен „виновник“ за таа љубов, тогаш без двоумење ќе кажам дека тоа е мојата наставничка во основното образование Убавка Илиева. Според тоа, веројатно во тој период, во мое петто или шесто одделение. По мое видување тоа е процес кој трае многу подолго, но најчесто се памети моментот кога ќе се осознае вистинската убавина на оваа наука, она чувство кога самостојно ќе дојдеш до решение на некој потежок зададен проблем или во моментот кога ќе воочиш дека нештото можеш да го решиш на повеќе начини.

Ангел: Каково ви беше искуството со професорите на ПМФ?

Стево: И како вработен и како студент на Институтот за математика при Природно-математичкиот факултет во Скопје, односот со наставниот кадар бил сосема коректен. Институтот за математика е местото каде што секој љубител на математиката би сакал да помине дел од своето образование. На мое лично задоволство сум ја имал честа да учам, а денес и да соработувам со луѓе кои навистина си ја знаат својата работа и се доста посветени на истата.

Ангел: Што беше пресвртница во вашата кариера?

Стево: Како дипломиран математичар на теориска математика и како дипломиран инженер по математичка економија по завршување на додипломските студии имав доста можности за вработување. Во денешно време примената на математика во сите сфери на општественото живеење ги прави лицата кои се стекнале со диплома од таа област доста примамливи за работодавачите. Заради тоа имав можност и желба да бидам дел од повеќе работни средини во различни сектори, како што се образованието, електроиндустријата, како и дел од државната администрација во областа на статистиката. Сепак, мојата желба за пренесување на знаењето и убавините на математиката на идните генерации беше клучна за да се посветам на тоа што денес го работам со огромна посветеност и радост.

Ангел: Дали размислувате за почеток на трет циклус студии, ако веќе сте започнале со истите до каде сте?

Стево: Третиот циклус на студии ги започнав во месец ноември минатата година на насоката Математички науки и примени на ПМФ која се одвива во рамки на Докторската школа на Универзитетот „Св. Кирил и Методиј“ во Скопје. Веќе три месеци сум студент на трет циклус студии и можам да кажам дека за сега работите течат како што е планирано согласно програмата. Она што морам да напоменам е дека станува збор за доста макотрпен процес, кој бара голема посветеност, особено во делот на научно-истражувачката работа. Понекогаш одреден проблем кој е предмет на решавање може да одземе часови, денови, па дури и месеци. Во тој контекст, за текот на докторските студии, често знам да кажам дека треба да се присетиме на некои хипотези кои се поставени векови наназад, а до ден денес немаме решение за нив.

Ангел: Која е вашата животна цел?

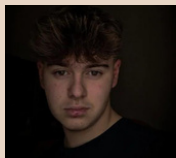
Стево: Не сум човек кој планира многу долгорочно. Јас трчам на кратки стази со одмерени чекори. Некако сум приклонет кон тоа дека понекогаш треба да му допуштиме на времето и интуицијата да не водат по патот. Ако го разделам прашањето од приватен и професионален аспект, ќе кажам дека на приватен план целта ми е да бидам причина за радост и насмевка на лицата во мојата околина. Во професионалниот свет се водам по принципот да бидам поттик и причина за нечиј успех.

МАРИО

На сцената ја сакам пробата,
пред камерата моментот
на изведба

**ВАСИЛ
ЗАФИРЧЕВ**

АНДРЕЈ
ДИМОВ

Васил Зафирчев е врвен македонски актер кој ги освојува постојано срцата на публиката. Дел е од театарскиот свет со многубројни изведби на сцена, но дел е и од филмскиот свет кој го рефлектира со неверојатната глума пред камера. Добитник е на многубројни признанија и награди, меѓу нив е и врвното признание „Ристо Шишков“.

Најмногу доминира со улогата од телевизиската серија „Преспав“ со која незаморно им ги лови насмевките на гледачите од помладата и повозрасната публика. Зафирчев продолжува и понатаму да ја крои патеката кон успехот во светот на глумата.

Андреј: Која Ви беше професија од соништата како дете?

Зафирчев: Отсекогаш сум имал афинитети кон уметноста. Најпрво кон музиката и танцот, а подоцна и кон театарот. Но, фасциниран од вселената, во еден период посакував да станам астрофизичар или астроном.

Андреј: Кој предмет од средното образование најмногу го сакавте, а кој најмалку?

Зафирчев: Ги сакав сите предмети, зашто секој од нив за мене беше прозорец кон светот. Но, најмногу од сè, македонски јазик и литература, историја, физика и странски јазици.

Андреј: Од кога и како се стекнавте со желбата да навлезете во светот на глумата?

Андреј: Од кога и како се стекнавте со желбата да навлезете во светот на глумата?

Зафирчев: На мои 8 години, кога за првпат присуствував на театарска претстава, во старата зграда на Велешкиот театар. Претставата се викаше "На сечило", а во неа играше легендарниот Петре Прличко. Беше тоа магија, која на прва ме освои.

Андреј: Да се глуми пред сцена или да се глуми пред камера? Што е потешко?

Зафирчев: Секое си има своја тежина. И бара различни вештини и постапки во подготовката и изведбата на улогите. На сцената ја сакам пробата, а пред камера моментот на изведба. Но, иако различни, за мене и едното и другото се голем предизвик и силна возбуда.

Андреј: Која улога од театарска претстава, филм или серија Ви била најпредизвикувачка и како се соочивте со истата?

Зафирчев: Секоја улога е предизвик. Но, има такви кои можат да предизвикаат лична промена. Со нив растете како човек и созревате како уметник.

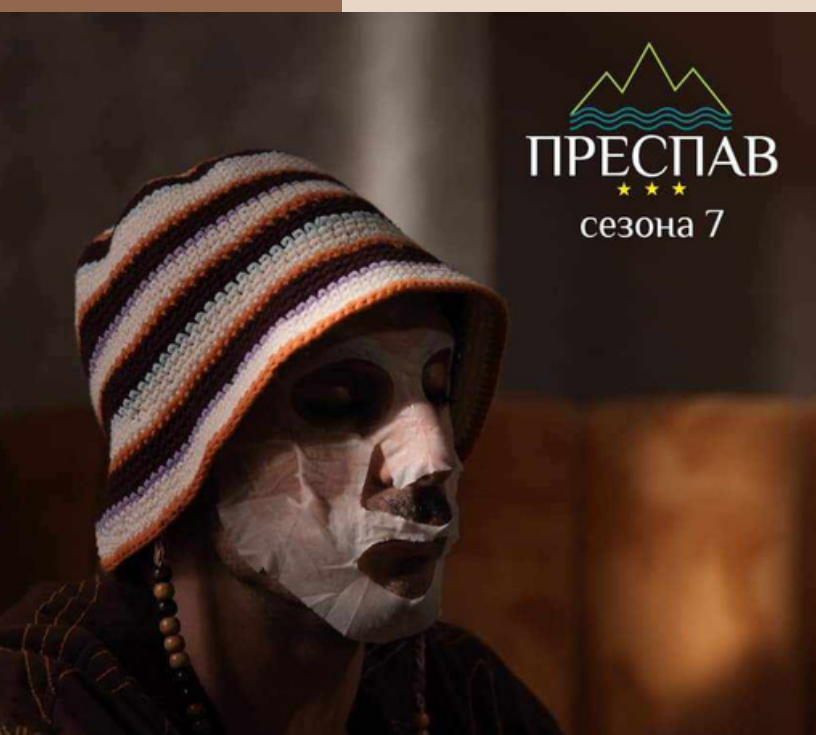
Андреј: Дали постои актер или режисер кој навистина влијаел во подобрување на Вашата кариера?

Зафирчев: Советите од поискусните актери се секогаш вредни. Зашто, во нив се содржат тајните на актерскиот занает. Режисерите пак, се потписот во кариерата на секој актер. Некои од нив ме освоиле со својата визија и храброст, други пак, со своето знаење и талент. А има и такви, кои во мене виделе предизвик и инспирација.

Андреј: Раскажете ни како ја добивте улогата во телевизиската серија „Преспав“.

Зафирчев: На кастинг. Со еден мал монолог на куварот Марио, на хрватски јазик, којшто по барање на режисерот, го изведов со пургерски акцент.

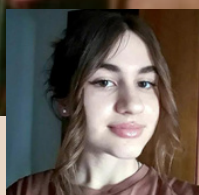

Андреј: Тешко ли е да се биде Марио? Ако би можеле да си ја замените улогата, со кого би ја смениле?

Зафирчев: Марио за мене е предизвик, радост и забава. Не би го менувал. Ако веќе морам, тогаш го менувам за ликот на Тони. 😊

Андреј: Како го балансираате приватниот со јавниот живот?

Зафирчев: Уметничката вокација е начин на живот, па личното и професионалното постојано се преплетуваат и надополнуваат. Заради уметноста пропуштате мигови од личниот живот. Но, преку неа, доживувате неверојатни мигови на радост, исполнетост и хармонија.

Верица Марковска

ДНК

Јас учев во средно музичко училиште, бев многу немирно дете. Не бев многу заинтересиран за другите предмети освен музичките како соло пеење, солфеж, клавир и само по тие предмети имав добри оценки.

Андреја Ѓоргиески – Андреј

Верица: Што Ве инспирира Вас како уметник?

Андреј: Љубовта кон фамилијата, музиката што ја слушам, публиката и секојдневието се оние кои ме мотивираат.

Верица: Кажете ми за Вашите најдобри перформанси, дали можете да одвоите некои?

Андреј: Можеби моите најдобри перформанси (иако не сакам да зборувам во суперлатив за себе) ги наоѓам во високите тонови од моето пеење, исто така отпеани во песните: "Што сака нека биде", "Срце", "Север и Југ" итн.

Верица: Кои беа Вашите први или најважни чекори во музиката, што беше она што моравте да го направите за да се наоѓате на ова место каде што сте?

Андреј: Еден од најважните моменти беше нашето запознавање со Панчо, се друго е големата љубов кон музиката, нашата посветеност кон ДНК и многу работа.

Верица: Кои се Вашите топ приоритети во моментот, на што работите?

Андреј: Како и секоја година, да извадиме неколку нови песни и видео спотови, можеби по некоја соработка и доста концерти и настапи тука кај нас и надвор од земјава.

Верица: Дали Вашите цели се остварени или се уште работите кон поголем успех и надвор од државата?

Андреј: Ние сме пресреќни со се она што досега ни се има случено кај нас, а како награда за се она што сме го сработиле изминативе години беше концертот во арената Борис Трајковски на која дојдоа 10.000 луѓе на кои им сме бескрајно благодарни, а за надвор, само да сме живи и здрави, па ќе видиме.

Верица: Што би им порачале на младите кои Ве следат, оние кои ја имаат истата пасија и љубов како Вас?

Андреј: Ние двајца почнавме како две скромни момчиња кои немаа многу можности на почетокот, но со многу работа, искрен однос меѓу нас двајца, љубов кон музиката и верба во себе, верувам дека успеавме да постигнеме голем успех на македонската музичка сцена и да оставиме позади нас голем број на песни кои ќе останат евергрини.

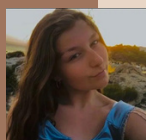

РОБЕРТО
НАВАЛИ

917 193 k 3.691
Posts Followers Following

Целта ми е да ја
напрадам публиката

„Директор во агенција за мемења и лош хумор“

Софија Стојанова

Софија: Што Ве поттикна да направите акаунт со кој на хумористичен начин ги доловувате проблемите во нашата држава па и во другите?

Роберто: Мотивацијата отсекогаш била да го направам денот интересен на што повеќе луѓе.

Софија: Која Ви беше вистинската инспирација да започнете сериозно да работите на социјалните мрежи?

Роберто: После третата година од работење на профилот од хоби ми премина во работа.

Софија: Дали имавте некоја цел кога видовте дека станувате се по атрактивни и следени?

Роберто: Целта ми беше да помогнам, да наградам и да ја насмеам публиката што веќе ја имам, а и да допрам до нова.

Софија: Дали избегнувате да зборувате за некој теми? Зошто?

Роберто: Избегнувам политички теми. Бидејќи се многу сензитивни за нашето општество.

Софија: Дали самостојно работите на „профилот“ или зад вас стои тим кој ви помага?

Роберто: Сè сам водам цели пет години, немам тим.

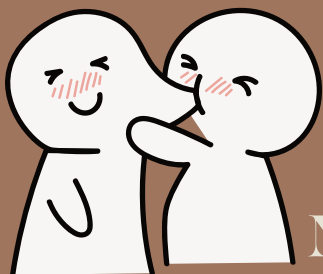
Софија: Од каде ви доаѓаат идеите за некои од вашите објави?

Роберто: Идеите за објавите доаѓаат од секојдневието, начинот на живот а и следење на светски трендови.

Роберто Навали ●
@roberto-navali

Понекогаш еден
поглед кажува повеќе
од илјада "те сакам".

МИМ, МЕМЕ

1.Идеја, мисла, цитат, рефрен, графичка содржина или стил којшто е „вирален“ (заразен) и се пренесува бргу и популарно низ одредена комуникациска заедница.

2.Интересна и најчесто забавна фотографија, цртеж или кусо видео во комбинација со текст, што се шири брзо меѓу интернет-корисниците.

(преземено од www.medium.edu.mk)

Роберто Навали ●

@roberto_navali

МОЛБА:

- Го замолувам викендот да не проаѓа толку брзо.

Роберто Навали ●

@roberto_navali

Утре на работа се оди..
- Навистина се оди

Софија: Од каде ви доаѓаат идеите за некои од вашите објави?

Роберто: Идеите за објавите доаѓаат од секојдневието, начинот на живот а и следење на светски трендови.

Софија: Која е вашата основна професија? Дали водењето на социјални мрежи ви е единствена работа?

Роберто: Мојата основна професија кога почнував беше угостителство, сега е сметководство.

Софија: Дали вашите блиски знаат за вашата огромна платформа, и дали ве подржуваат?

Роберто: Некои знаат, некои не. Добивам поддршка од сите.

Софија: Како се справувате со критики на социјалните мрежи, дали им обрнувате внимание?

Роберто: На почетокот премногу се замарав другите што ќе кажат, ама денес веќе не обрнувам внимание на хејт коментари, само поддржувам позитивни критики.

Софија: Какво е чувството да се биде следен?

Роберто: Чувството е супер, а истовремено и одговорно.

Софија: Дали знаете дека помладата популација во нашата држава ве прати вас за секојдневни вести, и помалку се следат вестите? Што би рекле вие за тоа? Зошто е тоа така?

Роберто: Да, по реакциите гледам дека младите од мојот профил ги дознаваат вестите, тоа е бидејќи веќе ретко кој гледа телевизија, сите се на соц.мрежи.

ЕМРА
КУРТИШОВА
СТОЈАНОВА

Уштите од дете го
сакав театарот

Леана Јанковска

Леана: Како Емра се најде во актерските води? Дали тоа беше желба од детството или сепак животните патеки предодредија таа да стане професионален актер?

Емра: И животните патеки, но и од дете почнав да одам во театар. Се запознав со едно девојче, мајка ѝ и татко ѝ работеа во драмски театар и така се случи да се вљубам во театарот.

Одевме на сите премиери, некои претстави ги гледавме по повеќе пати и полека се вљубив во театарот, се вљубив во сцената, во глумците во сета таа магија, што би се рекло. Јас бев многу лоша ученичка во основно и средно училиште. Во средно само се запишав за да можам да продолжам на факултет. На луѓето им беше чудно што толку лоша ученичка, со лоши оценки ја примија на Факултетот за драмски уметности. Три месеци се спремав за аудицијата бидејќи сакав да поантирам, односно да им докажам дека можам. После аудицијата јас бев меѓу првите на список што се примени на факултет.

Леана: Да се заврши Драмски факултет е повеќе од предизвик или сепак како и секој друг факултет? Ова го прашувам од причина што не се работи само за талент за глума, туку и пеење, играње и слично.

Емра: Предизвик е во секој случај. Знаете, повеќе е искушение, затоа што веќе во прва година мислите дека веќе сте глумец, ама во втора и трета година се доведуваш до едно такво прашање, просто да се запрашаш дали си ти, дали таму ти е местото, дали е добро што си таму и дали сакаш да бидеш глумец. Некое искушение се јавува помеѓу втора и трета година, и почнуваш да глумиш смодоверба кога сфаќаш дека уметноста или тетатарот не е професија со која што секој може да се занимава и секој може да се пронајде во тој некој свет. Си го поставувам прашањето дали овде ми е местото, дали сум за оваа професија, цел си прашалници? Во секој случај предизвик е да го завршиш факултетот. Но сè што се сака сè се може.

Леана: На што Емра се сеќава од средношколските денови и како ги помина?

Емра: Реков, јас во средно училиште се запишав за да ми биде, на некој начин, виза за факултет. Но ако тоа што го работиш го работиш од љубов, ти влева сигурност и волја понатаму. Средното не беше во таа смисла толку лошо но кога се запишав на факултет и кога ме примија, јас завршив со просек 9,26. Мојот успех докажува колкава е љубовта и дека успеваш во секој случај.

Леана: Колку време Ви е потребно да ги научите текстовите за една епизода, да речеме на „Преспав“?

Емра: Имаше еден период, не знам во која сезона, не се сеќавам, тектовите ги добивме навечер накај девет часот и јас сабајле станував во пет часот за да се спремам, со научен текст нормално. Текстовите ги учевме како стигаат, но понекогаш се случуваше да учиме и неколку сценарија наеднаш. Незгодно е да одиш со ненаучен текст на сет бидејќи не си само ти, туку цела екипа која што работи дополнително во позадина, позади камерите... Едноставно го програмираш мозокот и успеваш.

Леана: Колку време се троши за снимање на една епизода?

Емра: 12 Часа односно еден ден од седум сабјле до седум поручек се снима една епизода.

Леана: Колку се греша при снимање и колку е тоа „страшно“ или симпатично?

Емра: Не можам да кажам дека се греша ама тоа се смешни ситуации кога актерот си дозволува да си импровизира нешто, и ти како нечиј партнер, ако не го очекуваш тоа, почнуваш да се смееш или ако издржиш да не се насмееш сцената проаѓа феноменално. Симпатично е секако, и сега ако три или четири кадри се троши на тебе и ти постојано грешаш тоа е веќе и твој проблем и проблем со тоа се троши време а саатите се броени во седум часот мора да се заврши.

Леана: Дали ќе има уште епизоди од Преспав?

Емра: Ќе има, да се надеваме, здравје боже и здравје да не служи, планот е да има.

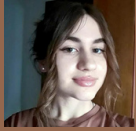
Леана: Како се чувствувате после уште еден завршен убав проект каде што имате улога, како што е филмот „Недеља“?

Емра: Не знам како се чувствувам, јас филмот уште не сум го гледела, имам трема. Искуството таму мора да кажам дека беше прекрасно со тоа што тоа беше после Исаура „втора поголема улога“. Продукциски, Србија е голем пазар, тие снимаат и филмови и серии.

Ивона Јо: Внатрешното чувство ми е најголема мотивација

Верица
Марковска

Верица: Кога и како кај вас се разбуди желбата за музика?

Ивона: Како мала многу сакав да гледам музички серии. Гледав „Млади бунтовници“, „Ангели“ кои играа на тогашната А1 телевизија. Разбудија кај мене желба за играње и пеење. Наскоро почнав со хорско пеење од коешто научив многу за интонација, поставка на вокал- учење кое го користам и ден денес.

Верица: Кои беа првите чекори кон постигнување на Вашата цел, постоеа ли препреки?

Ивона: Гледајќи од оваа перспектива секоја препрека која дошла на мојот пат кон досегашниот успех ме научила некоја добра лекција која и ден денес ја употребувам. Но тогаш ко мала на 14 години никако не можев да си објаснам некои работи кои се случуваа уште од тогаш. Изгледот секогаш го ставаа како моја најголема пречка за понатамошен успех. Ми требаше многу време да се отргнам од тие шаблони. Но сум благодарна денес, на секоја лекција од тој период. Пречки секогаш ќе има- на нас е како ќе ги гледаме и совладаме.

Верица: Што е она што Ве мотивира да продолжите понатаму, дали тоа е поддршката од најблиските?

Ивона: Најголема мотивација ми е точно она внатрешно чувство кое се буди кога ќе застамам и ќе видам како луѓето реагираат на музиката што ја пеам. Гледам емоции, гледам ослободувања, гледам уживање, насмевки.... Најголема мотивација ми е моето внатрешно чувство дека го правам тоа што го сакам. Поддршката од најблиските е неизбежна, но не може да ти биде звезда водилка доколку не го правиш она што го сакаш.

Верица: Какви беа вашите средношколски денови, каков беше тој период, дали и тогаш ја имавте истата цел?

Ивона: Луди и незаборавни би кажала. Имав многу лудо друштво со кое што учевме и бевме едни од најдобрите по резултати во училиште но и најбесните ученички. Завршив средно медицинско, сестра техничар. Тој период музиката тлееше во мене, ми беше водилка на душата, но не беше толку гласна или пак јас не сакав да ја слушнам. Погласни беа убедувањата од околината дека во Македонија не можеш да работиш само музика, и дека ти треба додатна работа. Па наместо да трошам време и да ја негувам музиката јас лутав барајќи која е таа работа која ќе ми дозволи навечер да пеам. Но секогаш вистината доаѓа тогаш кога си спремен. Лутајќи и барајќи се себе тој период, денес сум ова што сум. И за ништо на светот не би го менувала тоа лутање.

Верица: Што би им препорачала на оние кои Ве следат, оние кои ја имаат истата пасија кон музиката како Вас? Да слушаат многу музика, секогаш, секаде.

Ивона: На ниеден жанр да не гледаат како не јас тоа не го слушам или не го пеам. Да работат на своето внатрешно јас. Да не веруваат што другите велат дека не може, затоа што тоа ТИЕ не го можат но не и ти. Задолжително посетување на млади години на хорско пеење. Сакање тоа што го работат, секој час, секоја минута. Овој живот колку и да изгледа совршен постојат периоди кога е многу напорно. Мене ова немаше кој да ми го каже, се надевам дека ќе допре до некој.

Верица: Кој беше најголемиот чекор кој моравте да го направите за да дојдете на ова место каде што сте сега?

Ивона: Уф..многу добро прашање. Да верувам многу покрај претходно споменатите убедувања од мојата околина за состојбата на музиката во нашата држава. Да верувам дека знам што правам и зошто тоа го сакам. Ништо потешко од константа во тоа верување. Сите други одлуки после верувањето доаѓаат лесно и лесно се спроведуваат.

Вистинскиот успех е радоста во креирањето

Ангела
Костадинова

Ангела: Кој е Дејан Малзарков, а што е Диверзија?

Дејан: Дејан е еден дел од Целото, како што се и сите други. Нормален за чудните – чуден за нормалните. Начинот на кој сум воспитан и израснат е таков да од рана возраст ми било дозволено да размислувам со своја глава, и тоа допридонело да се насочам кон креативна работа. Верувам дека таа слобода ми дозволила да се формирам во автентична личност.

Диверзија е тотално спонтан проект кој започна како забава со моите другари, но со текот на годините прерасна во работа која не би ја заменил за никоја друга. Едноставно, поентата на Диверзија е да преку хумор се шири свест и да се конектираме едни со други.

Ангела: Кој Ве мотивира или Ви даде идеја да снимате комични видеа на својот дијалект?

Дејан: Првичната идеја беше на мајка ми, а мотивација за таков начин на изразување имаме од секојдневниот живот.

Ангела: Кога започнавте со ова, дали имавте надеж и бевте упорни за постигнување успех?

Дејан: Првото видео го снимавме кога имав 24 години. Како што напишав, на почетокот немавме никаква цел со видеата. Едноставно It felt right. Според моето искуство, кога нештото го гледаме како забава и уживаме во креирањето, успехот е нус појава. Вистинскиот успех всушност е радоста на креирањето. Останатото е бонус.

Ангела: Во кое средно училиште учевте и дали желбата за снимање ја имавте од тогаш или имавте желба за друга професија?

Дејан: Учев во средното училиште Јосиф Јосифовски во Гевгелија. Тогаш сакав да учам да свирам тапани. Откако завршив средно образование си купив тапани и имав прекрасни искуства со многу музичари. Ретроспективно, хуморот отсекогаш беше присутен, само му требало време да зрее.

Ангела: Дали имавте желба за друга професија?

Дејан: Не. Смартфоните тогаш беа научна фантастика. Се надевам дека сте свесни какво богатство носите во вашите џебови. Многу луѓе ја критикуваат технологијата но јас не се согласувам со тоа. Злоупотребата на технологијата е лоша, но ако ја користиме како помагало за креативност и едукација - е чудесна алатка.

Ангела: Кое видео од вашите Ви е најинтересно? Зошто?

Дејан: Тоа е како да прашате мајка кое од нејзините децаи е омилено. Секое видео е креирано со душа и љубов, и секое си има своја порака и поента.

Ангела: Каква порака би им дале на хејтерите, а каква на фановите?

Дејан: На хејтерите: ви благодарам. На фановите: ви благодарам. Кој како те гледа е негова\нејзина субјективна вистина. Тоа не додава ниту пак одзема од твојата вредност. Како што го почнав муабетот - сите сме уникатни делови од Целото и вредиме.

Ангела: Дали имате желба да снимате со друга позната личност која ги има истите интереси како и вашите?

Дејан: Не. Освен ако го убедиме Ким Јонг Ун. Изгледа како човек со одлична смисла за хумор.

WWW.KLUBJOSKA.MK

JOEKA

ЈАНУАРИ 2024

ГОДИНА ПРВА
БРОЈ 6
2024